Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 206. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, OCTOBER 31, 1995. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 31-го ЖОВТНЯ 1995 р. Ч. 206. РІК CII.

Л. КУЧМА НЕ ВІРИТЬ У РІВНОПРАВНЕ ПАРТНЕРСТВО В СНД

Київ (Р. Р.). — Тут 27-го жовтня українське радіо і телебачення повідомили, що під час відвідин Бразилії, Президент України Леонід Кучма провів переговори з президентом Фердінандо Кардозою та іншими офіційними особами, спільно з якими підписав міжнародну декларацію про принципи взаємної співпраці.

Пізніше на пресовій конференції Президент України, на запитання щодо відносин з Росією, сказав, що остання щодо інших країн СНД виходить лише зі своїх власних інтересів. Тому в межах СНД „не відчувається не лише поваги, але й звичайного рівноправного партнерства". За словами Л. Кучми, проблему Чорноморської фльоти вже давно можна було вирішити, бо „Україна пішла на великі поступки в цьому питанні". Домовлено, що прем'єр-міністри зустрічатимуться щомісяця, а коли треба, то й щотижня або щодня, щоб тільки б вирішити всі питання.

Щодо врегулювання боснійського конфлікту, Л. Кучма сказав, що Україна готова до участи в полагодженні конфлікту, але не у військових діях. Україна, скажімо, може будувати мости або шпиталі. На запитання про його ставлення до поширення НАТО, Президент Кучма сказав, що цей процес тривалий, еволюційний і розрахований не на один рік, оскільки на нього впливуть майбутні вибори в ЗСА і Росії. Л. Кучма наголосив, що Україна виступає проти розташування ядерної зброї у країнах Східньої Европи, які є потенційними членами НАТО.

Від 26-го жовтня Президент України перебував в Аргентині на запрошення президента Карльоса Сауля Менема. Провівши переговори з Президентом Аргентини, Л. Кучма зустрівся з членами Комісії в закордонних справах парляменту Аргентини, членами парляментарної групи „Друзі України", віцепрезидентом, головою сенату Карльосом Рукауфом та головою Верховного суду Аргентини.

В результаті переговорів підписано угоди про торговельно-економічну співпрацю, безвізовий проїзд дипломатів та про співпрацю в дослідженні космічного простору в мирних цілях.

Україна хоче знову стати житницею Европи

Київ (Р. Р.). — Міжнародна фінансова корпорація (МФК) повідомила про наміри допомогти Україні в розбудові приватного сектора, зокрема в приватизації колективних господарств і підприємств агро-промислового комплексу.

Міжнародна фінансова корпорація на підставі британського досвіду приватизації сільського господарства допоможе українським землеробам дістати право власности на 47 млн. гектарів колгоспної землі. Розпочнеться здійснення цього пляну спершу у трьох господарствах Донецької области. В інших регіонах приватизацію розпочнуть після того, як матимуть висліди праці на Донеччині.

Згадана допомога торкнеться і сертифікатної приватизації в агро-промисловому комплексі. Агропромислові підприємства становлять половину з 8,000 великих підприємств, які мають бути приватизовані за майновії сертифікати.

Міжнародна фінансова корпорація допомогла приватизувати 3,000 малих підприємств і забезпечила післяприватизаційну підготову нових власників. На сьогодні МФК має в Україні 80 постійних працівників і хоче поглиблювати свою працю в напрямку допомоги переходові до ринкової економіки.

В УКРАЇНІ РЕФОРМУЮТЬ СУДОВУ СИСТЕМУ

Київ (УНІАР). — Тут у четвер, 26-го жовтня, на черговому пленумі Верховного Суду України розглянуто реформу судової системи та конституційного устрою. На думку учасників пленуму, реформа відповідатиме побудові сильної правної держави. Досі, наголошувалося на пленумі, судова система не мала всіх уповноважень і замикалася на кримінальному, цивільному та господарському судочистві, по реформі ж вона стане рівною і законодавчій, і виконавчій владі. При цьому всі нестимуть рівну відповідальність за стан справ у державі.

За реформою передбачається введення нових видів судів: родинних, соціальних, фінансових та інших. Для повнішого захисту громадян буде створено три ланки судових інстанцій. Перша — найнижча, потім — апеляційна і найвища — касаційна, рішення якої буде остаточним.

Заперечують тимчасове припинення смертної кари

Прага. — Як інформують західні засоби інформації, заступник міністра юстиції України Сузанна Станик сказала українському парляментові, що Уряд ще не готовий заборонити смертну кару. Вона заперечила заяву новопризначеного міністра юстиції Сергія Головатого, яку він зробив напередодні прийняття України до Ради Европи, про те, що смертну кару припинено на деякий час.

С. Станик сказала, що робити рішення з цього питання має вийняткове право парламент, а не Міністерство Юстиції. Верховна Рада не плянує цього року обговорювати смертну кару. С. Станик сказала, що минулого року в Україні було винесено 74 смертні вироки і 60 виконано. Одну екзекуцію виконано цього року.

Відбудеться церемонія прийняття України до Ради Европи

КИЇВ. — Комітет міністрів Ради Европи повідомив, що церемонія остаточного прийняття України до цієї міжнародної організації відбудеться 9-го листопада в Палаці Европи у Страсбурзі.

Як повідомили в Центрі інформації Ради Европи, в цей день, крім України, приймуть до Ради Европи також Македонію. І тоді Рада Европи включатиме 38 держав.

Як уже інформовано, Парляментська асамблея Ради Европи у Страсбурзі 26-27-го вересня 1995 року рекомендувала Комітетові міністрів РЕ прийняти Україну до організації.

Кандидат на депутата є під слідством

Івано-Франківське. — Тут 14 місяців перебуває під слідством президент Акціонерного банку „Прут і К." Анатолій Прут. Його адвокат Людмила Вапровська твердить, що в діях А. Прута немає злочину. Тепер же її підзахисного зареєстровано кандидатом на депутата України і адвокат поставила вимогу перед Івано-Франківською Обласною Радою про негайне звільнення А. Прута і припинення кримінального переслідування, оскільки недоторканість кандидата на народного депутата передбачена законом України.

В. ЖИРИНОВСЬКИЙ ОПРИЛЮДНИВ ПЛЯН ВІДНОВЛЕННЯ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

Москва. — Голова російської Ліберально-демократичної партії Владімір Жириновський оприлюднив плян нового адміністративного устрою „великої Росії", здійснити який повинен ще президент Боріс Єльцин.

Виступаючи з цього приводу на пресовій конференції в Державній думі, В. Жириновський запевнив, що його плян є найбільш ефективним шляхом виведення Росії з кризи і здобуття нею втраченої „величі і сили". Для цього слід з 1-го січня 1996 року поділити країну на 40 губерній і єдиним президентським указом призначити всіх губернаторів. Відтак 1-го березня 1996 року президент Б. Єльцин має проголосити про створення „східньоевропейської співдружності" з центром у Москві, до складу якої увійдуть усі держави, які „практично неспроможні бути незалежними". А з 1-го травня 1996 року, на думку В. Жириновського, залишиться тільки запровадити спільну валюту „співдружності" — традиційний російський рубель.

В. Жириновський повідомив також, що надіслав листи міністрові оборони, начальникові генерального штабу, міністрові внутрішніх справ, керівникам Служби безпеки і прикордонних військ, в яких запропонував розглянути питання щодо створення Державної ради, здатної „вивести Росію з глухого кута". До цієї ради увійдуть, крім представників чільних міністерств, президент, новий прем'єр-міністер і новий міністер закордонних справ, лідер партії, яка переможе у наступних парляментарних виборах, і лідер головної опозиційної партії.

Відкрито нову лінію зв'язку між Україною і Польщею

Київ (УНІАР). — Пресовий центр Міністерства Закордонних Справ повідомив, що 15-го жовтня відкрито нову міжнародну лінію зв'язку між Україною і Польщею.

Ця волоконно-оптична лінія Краків-Польський-кордон-Львів, яка є першою міжнародною лінією такого типу в Україні, має 7,560 телефонних каналів і нову технологію з високою якістю зв'язку. Її введення є частиною виконання національної програми створення єдиної системи телекомунікації в Україні.

У ПІДЗЕМЦІ БАКУ ЗАГИНУЛИ СОТНІ ЛЮДЕЙ

Баку, Азербайджан. — Минулої суботи, 28-го жовтня, щонайменше 300 пасажирів, в тому числі 126 жінок і 28 дітей, стали жертвами пожежі, що спалахнула у підземці азербайджанської столиці. Крім того, є понад 260 поранених.

Трагедія почалася з того, що під час руху підземного потягу загорівся двигун одного з вагонів. Машиніст вирішив не ризикувати і не доїжджати до наступної станції, а зупинити потяг у тунелі між станціями. В наслідок заблокування електричної лінії в тунелі згасло світло, а тим часом вогонь охопив декілька вагонів. Серед пасажирів почалася паніка. Чад і пари синильної кислоти, що утворилися у висліді горіння, спричинили майже моментальну смерть десятків пасажирів, які у відчаї повискакували з вагонів, сподіваючись добігти до найближчої станції.

Неділя і понеділок в Азербайджані проголошені днями національної жалоби. Під час пресової конференції міністер внутрішніх справ республіки Раміль Усубов категорично відкинув версію про можливу терористичну акцію. Ця версія виникла у зв'язку з тим, що 19-го березня і 3-го липня у бакинській підземці здійснено терористичні акції, в результаті яких загинуло до 20 осіб. Міліція до сьогоднішнього дня не виявила злочинців.

Почалися переговори про американських вояків у Японії

Токіо. — У японській столиці почалися переговори щодо присутности у в цій країні американського військового контингенту.

Як уже повідомлялося, в Японії відбулися демонстрації протесту у зв'язку зі зґвалтуванням трьома американцями 13-річної японської школярки. Учасники антиамериканських демонстрацій категорично вимагають від японського уряду прискорити виведення американських формацій з острова Окінава. На Окінаві знаходиться понад половину вояків з 44-тисячного американського контингенту.

Ще в кінці минулого тижня секретар департаменту оборони ЗСА Вілліям Перрі запевняв, що американці не підуть з Окінави, але проте

(Закінчення на стор. 3)

В Україні

(З інформацій УНІАР)

„Чорнобильці" імпортують коньяк

КИЇВ. — Державний митний комітет України надіслав листа начальникам усіх митниць, у якому звернув увагу на масове ввезення харчових делікатесів, горілчаних і тютюнових виробів спритними підприємцями, котрі прикриваються статусом чорнобильських організацій і звільняються таким чином від 20-відсоткового податку з імпорту. В самому лише Києві нараховується нині 17 таких організацій. Митний комітет України зобов'язав усі митниці посилити контролю за характером імпорту та за правильним оформленням митних документів, з тим щоб імпортовані начебто для власного споживання товари не могли бути перепродані.

Білорусизація замість русифікації?

КИЇВ. — Виступаючи за круглим столом „Білоруси в Україні", зорганізованим Українським Інститутом Соціології, радник білоруської амбасади у Києві Володимир Бокач нагадав, що в Україні проживає близько півмільйона білорусів. Унаслідок примусової русифікації майже всі вони донедавна належали до „російськомовного населення". Незалежна українська держава активно сприяє сьогодні національно-культурному відродженню меншин, вбачаючи в тому важливий засіб загальної дерусифікації України. У Запоріжжі, Херсоні, Криму вже діють білоруські осередки, у Львові вони видають газету „Білорусь Галичини", у місцях компактного проживання білорусів відкриваються національні школи. Можливо, що й білоруський уряд наслідує цей приклад — як щодо самих білорусів, так і щодо значної української меншини на Поліссі та Берестейщині.

Одеський термінал має бути збудований

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма, за словами його асистента Володимира Рижова, має намір особисто контролювати хід будівництва Одеського нафтового терміналу. Нещодавно він доручив Кабінетові Міністрів якнайшвидше вирішити цю проблему, а також розробити комплексну концепцію забезпечення України нафтою на тривалий період. Ідеться, за словами В. Рижова, не лише про економічну, а й про геополітичну проблему.

Зросло число дітей з українською мовою навчання

КИЇВ. — За даними Міністерства Освіти України за останні п'ять років кількість учнів середних шкіл, які навчаються українською мовою, зросла з 45 до 59 відсотків. В 1994 році такий приріст становив 4 відсотки. На сьогодні забезпечення шкіл та інститутів україномовними підручниками становить 82 відсотки проти 15 відсотків торік. Міністер освіти України Михайло Згуровський зазначив, що його установа виконує закон про мови.

Порушників виявлено

КИЇВ. — Національний банк України покарав грошовими сумами 47 суб'єктів підприємницької діяльности, які переховували валюту за кордон проти законів. Покарано також 14 банків, які мали контролювати згадані операції під час перерахування валюти.

Відбулася українсько-американська конференція

Київ. — Тут 4-5-го жовтня ц. р. відбулася за участю вчених і дипломатів перша наукова конференція, присвячена „Українсько-американським взаєминам: 1917-95 роки". Організаторами конференції були: Міністерство Закордонних Справ України, амбасада ЗСА в Україні, Інститут східньоевропейських досліджень Національної Академії Наук України та Інститут міжнародних відносин Київського Національного Університету ім. Тараса Шевченка, у приміщеннях якого відбулася конференція.

Доповіді і дискусії на конференції стосувалися двох центральних тем: „Історичний розвиток українсько-американських відносин" та „Сучасні взаємовідносини і пляни на майбутнє. Конференцію відкрив директор Інституту східньоевропейських досліджень і модератор конференції, академік Ярослав Пеленський, а з привітальним словом виступив директор Інституту міжнародних відносин Київського Національного Університету ім. Тараса Шевченка Леонід Губерський. На сесії про „Шляхи розвитку історії: 1917-95 роки" доповідали Я. Пеленський — погляди американської сторони, та депутат Верховної Ради України А. Д. Бутейко — погляди української сторони. У сесії, присвяченій „Розвиткові українсько-американських відносин: 1990-95 роки", взяли участь з доповідями перший амбасадор ЗСА в Україні Роман Попадюк, який говорив про „Інтереси ЗСА і незалежна Україна: початок нових відносин", та перший амбасадор України в ЗСА, академік Олег Білорус, який доповідав на тему „Перші кроки: Україна і ЗСА, 1991-94 роки". У сесії про „Економічні реформи 1990-95 років" американську сторону з доповіддю представляла Наталя Яресько (West NIS Enterprise Fund), а українську — професор Київського Національного Університету Володимир Вергун.

Сесію про „Сучасні взаємовідносини і пляни на майбутнє" відкрив директор Управління Европи та Америки Міністерства Закордонних Справ України Юрій Богаєвський, а головні доповіді виголосили амбасадор ЗСА в Україні Вілліям Міллер про „Сучасний стан двосторонніх відносин з позиції Уряду ЗСА", та заступник міністра закордонних справ України Костянтин Грищенко про „Сучасний стан двосторонніх відносин з позиції Уряду України". Про „Демократичні реформи і українсько-американські відносини" з української сторони виступав депутат Верховної Ради України М. О. Кириченко, а з американської — Ерік Рубін (амбасада ЗСА в Україні). Доповідь про „Сьогодення економічних реформ і роля в них ЗСА виголосив голова економічного відділу амбасади ЗСА в Україні Роберт Бем, а дискусію про перспективи дальших досліджень американсько-українських відносин провів Я. Пеленський. Заключне слово про „Сприйняття українсько-американських відносин громадськістю України" мав директор Управління інформації Міністерства Закордонних Справ України Юрій Сергеєв. Усі сесії слідували вечірні дискусії.

Конференція відбулася в дружній атмосфері; оптимізм переважав на американському боці. Згідно зі словами амбасадора ЗСА в Україні В. Міллера, сьогодні ЗСА надають особливої ваги відносинам з Україною. Ці відносини відбуваються у різних галузях і на різних рівнях, і розвиткові взаємин України з ЗСА посприяли також американці українського походження. Але, за словами посла Міллера, про

(Закінчення на стор. 3)

Генетики дбають про майбутнє

Львів. — Тут відбувся Другий з'їзд генетиків України, який проведено на базі двох інститутів — Львівського науково-дослідного інституту спадкової патології та Львівського медичного інституту. Були також і закордонні фахівці, зокрема, із ЗСА, Великобританії, Франції і Польщі. Делегати з'їзду висвітлили сучасні міжнародні можливості надання медико-генетичної допомоги населенню, в тому числі профілактики вроджених дефектів. З'їзд накреслив стратегію дальшого розвитку медичної генетики на найближчі п'ять років.

Помер Владика Ф. Курчаба

Париж. — Як інформує редакцію Владика Михайло Гринчишин з Франції, його повідомили Отці Редемптористи зі Львова, що там 26-го жовтня ц. р. на 82-му році життя відійшов до вічности Владика Филимон Курчаба. Похорон відбувся у понеділок, 30-го жовтня у храмі св. Юра. Винесення тіла із храму до Личаківського цвинтаря відбулося того ж дня у пополудневих годинах.

В АМЕРИЦІ

МИНУЛОГО ТИЖНЯ ГУБЕРНАТОР Ню Джерзі Крістін Тодд-Вітман офіційно зняла заборону позахатнього вживання води, яку введено у північній частині стейту тому шість тижнів. Через вмімкову обмаль опадів підчас літа, у водосховищах, які обслуговують цю частину стейту, загрожуюче обнизився рівень води, тому й згадана заборона. Однак зливні дощі під час передминулого кінця тижня так позитивно подіяли, що можна було зняти заборону. Тепер мешканці 119 північних повітів стейту знову можуть мити авта, підливати травники та активізувати зачинені фонтанни, бо 13 водосховищ, які подають воду згаданим повітам на-повнились до 69.5 своєї місткости, що є тільки три відсотки менше, як нормально для цієї пори року.

СЕРЕД ІНШИХ ПРОБЛЕМ американського шкільництва, а ньюйоркського зокрема, що останніми роками позначалося не тільки академічним упадком, але цілим рядом інших проблем, починаючи від непридатних до навчання шкільних будинків до браку конечного шкільного обладнання. Виявляється, що через погане господарювання останніми днями оскаржено троє осіб у хабарництві, що пов'язане з крадежою шкільного обладнання. У червні цього року заарештовано двох водіїв, які виказалися спільниками згаданих оскаржених працівників складу шкільного обладнання, які отримали понад 15,000 дол. з продажу крадених їхніми двома спільниками товарів. Від червня 1990 року до лютого 1995 року вкрадено обладнання на суму 32,000 дол.

У СВІТІ

УКРАЇНСЬКИЙ ҐРОСМАЙСТЕР Василь Іванчук вийшов у лідери турніру Професійної шахової асоціяції, який тепер проходить у Горгені, передмісті Цюріху, Швайцарія. Після чотирьох матчів В. Іванчук здобув три точки, стільки ж має англієць Найджел Шорт, однак він уже грав на одну зустріч більше. Напередодні Н. Шорт змагався з Гаррі Каспаровим, який і в попередніх чотирьох зустрічах вийшов з ремісовим висліодом. Здобувши лише 2.5 точки, Г. Каспаров займає поки що п'яте місце. У наступній турі він змагатиметься з В. Іванчуком. У турнірі беруть участь 11 шахістів, в тому числі четверо — зі світової десятки найсильніших ґросмайстрів. Один з них — українець зі Львова В. Іванчук.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.
Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

А що тепер?

Такий і подібні запити два тижні після велелюдного походу американських чоловіків африканського походження до Вашінгтону, на заклик проповідника та керівника секти Нації Ісляму Луїса Фарракана можна почути з уст багатьох. Ставлять це питання ті, що були учасниками згаданого походу в понеділок, 16-го жовтня, питаються і ті, які там не були, а також всі інші — жінки та чоловіки, яких туди не запрошено, тобто всі жінки, а також чоловіки інших рас, крім чорної. На перший погляд, цей короткий запит не виглядає складним, але коли до нього добре прислухатись з усіх сторін і різних осіб, то лише тоді бачимо, яким складним насправді є це питання. Тому відповіді на нього кожен мусить шукати по-своєму — індивідуально, серед своїх рідних, місцевих громад, етнічних громад, організацій чи віровизнань. Фактом, одначе, залишається те, що відповіді таки треба шукати, та по можності якнайшвидше, бо в іншому випадку це питання без відповіді може перетворитися у велику і ніким не бажану проблему.

А щоб відповідно підкреслити вагомість ніким не бажаної, але все ж таки можливої у майбутньому проблеми, доконче треба почати від особи, яка своїми закликами та вмінням організувати масову присутність чорних чоловіків у Вашінгтоні стала, хоч може й несвідомо, прямим ініціятором цього питання — Луїса Фарракана. Народився у Бостоні 1933 року та виростав у бостонському гетто імігрантів з Вест Індії. Хоча був музично обдарованим від народження і мав можливості цей талант розвинути, цього не зробив, бо завжди був у пошуку чогось. Підлітком почав співати у нічних клюбах стилем „каліпсо" і здобув собі неабияку популярність включно з прізвиськом „Чарівник", але й тут себе не знайшов. У ранніх 50-их роках став прихильником Елайджі Мохаммеда і вступив до секти Нація Ісляму. Від того часу крок за кроком прямує вгору по організаційних щаблях і ніхто ані ніщо не може зупинити його росту по сьогоднішній день. Вмирає його ментор Елайджа Мохаммед, вбивають його учителя Малколма Екса, який виступає з секти, бо не погоджується з расистською ідеологією секти. Не погоджуючись з наступником Елайджі, його сином Воллесом, Луїс, вже тоді Фарракан, розколює секту та намагається всіма засобами скріпити і поширити своє вчення ненависти до білого урядового естаблішменту в ЗСА, а при тому до всіх білих. Вже тоді називають таки його прихильники „людиною багатьох облич", бо для своєї та Нації Ісляму слави він постійно змінює свій підхід, але ніколи не забуває за оцю від молодости плекану ненависть , до тієї міри, що багато чорних відкидає його вчення як расистські, сепаратистичні та некорисні для нікого. Все ж таки Фарракан зумів серед своїх прихильників виплекати організаційну дисципліну, яку використав для розповсюдження свого клича для чорних мужчин — самовіднайдення та обов'язку, а з тим і організації згаданого походу. Немає сумніву, що для багатьох цей похід був символом не тільки духового об'єднання, але також і виявом власної спільної сили, яка може мати впливи. На це також розраховував і Л. Фарракан, і опираючись на це, тепер намагається стати першим серед провідників і політиків африканських американців.

Однак, беручи до уваги його особистість та попередню діяльність, можна засумніватись в тому, чи сприймуть його як провідника всі ті, що так масово прямували до Вашінгтону. Бо крім майже двогодинної балаканини ніхто не довідався від Л. Фарракана бодай частинної відповіді на питання — а що далі? Навпаки, він став, як сам сказав, для одних „страхіттям", а для інших „мрією", тільки мрія цих останніх не має ясної мети, а страхіття перших можуть здійснитися.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція*

Володимир Звіглянич

РОСІЯ ПРИЙМАЄ ПРОГРАМУ ВІДНОВЛЕННЯ ІМПЕРІЇ

I

Своїм указом ч. 940 з 14-го вересня 1995 року президент Єльцин ввів у дію програму відновлення Російської імперії на території того, що ще іменується СНД. Програма називається „Стратегічний курс Росії з державами-учасницями СНД". Вона складається з декількох розділів, що відображають послідовність стратегічних пріоритетів Росії на терені післясовєтського простору. Той факт, що названа програма появилася якраз напередодні парляментських та президентських виборів у Росії змушує поставитися до неї якнайсерйозніше.

На відміну від аналогічних програм на цю тему, що у великій кількості час від часу витікали з численних президентських та колопрезидентських мозкових центрів у Росії та були скоріше вивченням масової опінії, аніж плятформою дій, цей документ є саме офіційною програмою дій та містить конкретні вказівки відповідним державним органам.

На відміну від своїх попередників, він не містить жодних теоретичних вправ на тему „Росія у сузір'ї рівноправних", а відразу бере вола за роги, тобто повністю і абсолютно виключає з тексту документу самі поняття „незалежність" та „рівноправність".

Те, що такий підхід відразу позбавляє цей документ будь-якого сенсу, оскільки йдеться у ньому саме про Співдружність Незалежних Держав, де Росія начебто є рівною серед рівних, його укладачів абсолютно не бентежить. Машкара вже скинута, всім, як кажуть, уже все зрозуміло, і справа лише у тому, щоб у партнетів не залишалося жодних ілюзій про характер відносин та про їхнє майбутнє.

У цьому є й перевага документу над своїми попередниками, де ще зберігалася романтика рівноправного партнерства доби створення СНД, що вводила в оману деяких прибічників якнайскорішого „відновлення" розірваних зв'язків. Указ ч. 940 формулює бачення Росією своєї ролі у СНД максимально прозаїчно та прагматично.

Пріоритетність відносин з державами СНД у політиці Росії визначається насамперед тим, що на території СНД зосереджені її головні життєві інтереси у ділянці економіки, оборони, безпеки, захисту прав росіян. Кривава бойня у Чечні, яка поставила Росію на межу розпаду, змусила творців указу ч. 940 наголосити на тому, що ефективне співробітництво з державами СНД є фактором запобігання відцентровим тенденціям у самій Росії. Тобто відверто заявляється, що віднині збереження територіяльної цілісности Росії є вже не виключно її, Росії, справою, а нібито торкається всієї СНД...

Головною метою політики Росії відносно СНД є створення інтеґрованого економічного і політичного об'єднання держав, яке було б здатним претендувати на належне місце у світовому співтоваристві. Звісно, під проводом Росії, оскільки, розвиваючи відносини з партнерами з СНД, важливо керуватися принципом незашкодження інтересів Росії. Про чиїсь інші інтереси документ навіть не згадує. Очевидно, його авторам навіть на думку не спадає, як бути у тому випадку, коли переслідування Росією власних інтересів буде перешкоджати інтересам інших, покищо незалежних країн. Одним словом, „Росія юбер алєс"...

Цілий пакет заходів, що так чи інакше обмежує, а у перспективі і ліквідує незалежність та рівноправність країн-членів СНД, передбачено указом ч. 940 у частині, що стосується основних завдань політики Росії у відносинах з СНД. Зокрема, там передбачається закріплення Росії, як провідної сили формування нової системи міждержавних політичних і економічних відносин на терені післясовєтського простору. Що є нового у такій системі, автори документу навіть не обговорюють. У Кремлі вирішили, що час кінчати гру у незалежність та відновлювати імперські амбіції, значить, так тому й бути. Указом ч. 940 Росія відверто заявила, що віднині політика великодержавного диктату буде її офіційною політикою, спрямованою на встановлення у державах СНД дружніх Росії політичних та економічних режимів, та на нарощування інтеґраційних процесів всередині СНД.

Досить чітко зазначено у документі, якими саме засобами Росія плянує досягти інтеґрації. У галузі економіки це є насамперед поширення Митного союзу за рахунок приєднання до нього членів Економічного союзу (Україна не є членом Економічного союзу і наголошує на розвиткові двосторонніх зв'язків). Росія плянує добиватися зближення національних економічних систем, використовуючи для цього Міжпарляментську асамблею держав СНД. Ця асамблея є досить химерне утворення, створене ще Русланом Хасбулатовим, колишнім спікером Російського парляменту, розігнаного Єльциним у 1993 р. За допомогою цієї асамблеї Хасбулатов намагався об'єднати прибічників відновлення СССР та організувати таким способом опозицію Єльцинові, за що й потрапив до в'язниці Лефортово. Тепер цю ж саму ідею у трошки замаскованій формі протягає вже Єльцин.

А що робити з тими, хто не підтримує „модель різношвидкісної інтеґрації", як тепер цнотливо маскують автори указу пляни відтворення „єдиної та неділимої"? Чи і їх очікує Лефортово? Документ залишає їм деяку надію. Там зазначається, що названий „модель" не є обов'язковим. Але відношення до цього моделю з боку партнерів Росії буде важливим фактором визначення маштабів економічної, політичної та військової підтримки їх Росією.

Указ ч. 940 передбачає також прискорене формування Платіжного союзу з метою перейти у найближчій перспективі до використання російського рубля як резервної валюти. З цього випливає, що Україні вже неможливо зволікати з введенням своєї національної грошової одиниці, гривні, якщо вона дійсно бажає створити економічний базис незалежности молодої держави та уникнути конечного руйнування своєї фінансово-грошової системи північним сусідом.

Росія прагне будь-що створити юридичні та економічні умови для „створення сумісної власности" у країнах СНД. Якщо пригадати, з яким запалом Росія намагалася заволодіти часткою власности українських ґазопереробних підприємств, то зрозумілим стає напрям подібних інтеґраційних зусиль. Це контроль над стратегічно важливими ділянками економік країн-членів СНД та використання для цього фінансово-промислових груп (ФПГ), цих нових олігархічних утворень, що виникають на наших очах. Цілком зрозуміло, що жодні з ФПГ країн СНД будуть нездатні конкурувати на рівних з монополістами-гігантами з Росії, таким як „Лукойл", „Сіданко", „Юкос", не кажучи вже про такого супергіганта світового маштабу як „Газпром". Цим ФПГ (українським включно) залицається або зліквідуватися та бути поглинутими російськими ФПГ, або існувати як тимчасове прикриття перерозподілу „сумісної власности" на користь Росії.

(Закінчення буде)

Любов Дмитришин-Часто

ЗАДЛЯ НАШОЇ ЄДНОСТИ

I

Кажуть в народі: „Свій до свого — по своє". І це справді так. Скажімо, хто зрозуміє нас в Америці, якщо ми самі себе не будемо чи не хочемо розуміти?

А тепер розгляньмо коротко, як ми себе розуміємо і як допомагаємо одні одним, на прикладах нібито дрібних справ. Був у Ню Йорку Мистецький Клюб, який об'єднував мистців, містився на Другій авеню, ч. 136. Та не було ентузіястів, які підтримали б його існування, і він закрився, чи розпустився, чи сканцелювався, чи перетворився у щось інше — офіційно чи приватно, — це вже не має ніякого значення. Одне слово, його не стало. Дехто каже, — це тому сталося, що вже нема мистців; справжні мистці, які були, відійшли у вічність, а нових нема.

Чи й справді вже нікого нема? Багатьох відомих талановитих мистців і справді вже нема серед живих, але залишились їхні роботи і їхні імена. Серед молодшого покоління є менше мистців, але вони є. А скільки нових мистецьких сил прибуло останнім часом з України?! Чи хтось знає, скільки їх, і де вони перебувають? Знаємо про одного-другого-третього, а їх прибуло десятки... Люди різних мистецьких талантів живуть серед нас, або поза нами, а ми й не знаємо, хто вони, а коли й знаємо, то не звертаємо уваги, а сприймаємо людину в тій якості, в якій вона постає перед нами в даний момент. А ким новоприбула людина постає перед нами? Прохачем будь-якої роботи. будь-якої... І нема нікого, хто б зафіксував у пам'яті чи на папері справжню професію новоприбулого, адресу, де його можна знайти, щоб не загубити талановиту людину, а прилучити до українського середовища культури, мати з неї духовний зиск і її піднести на дусі, даючи зрозуміти, що талант її потрібний тут; порадити, де вона зможе показати свій талант українській громаді (отут, власне, треба б мати адресу, куди вона може прийти, коли знайде вільну хвилину від праці).

Та от закрився Мистецький Клюб, бо нема... мистців.

А, може, воно сталося так тому, що вже надто скрупульозно ми любимо ділитися. Якщо вже мистці-художники, то тільки вони об'єднуються в групку. Якщо співаки, то тільки вони будують своє коло, разом з музикантами, звичайно. Якщо драматичні артисти, — то знову повинно бути „своє" коло. Якщо письменники, — то теж своє... Справді, ми любимо ділитися, так любимо, як ніхто інший. А якщо вдуматися в слово „мистець", то воно — всеохоплююче: творча людина, а це — художник, різьбар, килимар, артист, письменник, співак, музикант, танцюрист, одне слово — той, кого Бог наділив іскрою якогось таланту. Можливо, такий поділ є доцільний в своїй державі, де співаків і музикантів є не десятки, а сотні або й більше, бо в кожнім обласнім центрі є свої філармонії, де художників, які малюють картини — теж не менше, якщо й не більше, драматичних артистів теж не менше, бо кожне обласне місто має один або й кілька театрів, як от Київ, Львів, Одеса, Харків і т.д. Вони об'єднуються у творчі спілки, товариства чи організації суто свого напрямку, бо їх багато.

Але хіба це прийнятне для діяспори, де представників кожного виду мистецтва є одиниці, або по кілька? Тут поділ на „види" недоречний, тут треба об'єднати всі мистецькі сили, створити одне чи то товариство мистців, чи клюб творчої інтеліґенції, неважливо як назвати, аби зміст був всеохоплюючий: сюди повинні прийти всі, хто в Україні чи в діяспорі здобув відповідну освіту, дарма, що нині ті, які недавно прибули до Америки, працюють на різних роботах, далеких від творчої. Бо творча людина ніколи не закінчується із зміною професії чи праці, вона назавжди залишається творчою людиною, яка в короткі хвилини власного відпочинку буде займатися улюбленою справою — творити. І увага діяспори повинна бути спрямована особливо на таких людей, бо вони, прибувши з України до Америки і не зустрівши прихильности серед своїх людей, можуть загубитися в чужому світі і бути втраченими для українського народу назавжди.

А тим часом творчі люди не мають місця, де б можна було влаштувати виставку картин чи інших мистецьких творів куди можна б прийти співакові і дати маленький концерт, щоб познайомити бажаючих послухати його зі своїм співом; письменника — запрезентувати свою нововидану книжку; або просто зійтися мистцям тутешнім (давнім) і новим, які приїхали з України в часі теперішньої еміґрації, щоб ближче познайомитись, погомоніти на близькі собі теми, заприятелювати, поділитися плянами, подумати про спільну співпрацю для культурного розвитку нашого народу в діяспорі.

Колись чути було про АДУК — Асоціяцію Діячів Української Культури. Тепер не чути.

Чому ж не стало тих вогнищ української культури в американському Ню Йорку? Чи вже всі українці з післявоєнної еміґрації стали американцями в такій мірі, що їх не цікавить більше ні книжка рідною мовою, ні пісня, ні картина з рідною українською тематикою? Думаю, що це не так. Ще не всі іміґранти стали зовсім американцями (за вийнятком дрібки), вони сумують за рідним краєм не менше, як колись, навіть, коли й шлях до України став вільним. Вони розуміють, що поїхати — поїдуть, але жити вже там не будуть, бо тут і дім свій, і діти, і внуки, та й багато років життя тут уже за плечима, а це теж держить. А от бачити своїх людей хочеться.

(Закінчення буде)

ВІСТІ З ОТТАВИ
Юлія Войчишин

Перший канадський консул повернувся з України

У четвер, 28-го вересня, Товариство Українських Канадських Професіоналістів і Підприємців в Оттаві влаштувало вечір Несторові Ґайовському, першому канадському генеральному консулові в Україні. Вечір вів попередній голова Модест Цмоць. Він покликав голову Марґарет Копалу поінформувати коротко про працю і пляни організації. Заступник голови Богдан Янковський коротко представив гостя та попросив його поділитися своїми спостереженнями про Україну. Присутні на доповіді були також радник-посланник Андрій Веселовський та радник з економіки та торгівлі Михайло Титаренко з амбасади України.

Н. Ґайовський назвав свою доповідь „Слон на мотузку" („Elephant on a String") — це символічний образ сучасної України. Він це пояснює так: щоб примусити слона до виконування наказів, на нього накладають пута, в яких він привикає діяти. Цікаве є те, що якщо пізніше ці пута замінити навіть малим мотузочком, то слон буде дальше виконувати все, що його навчили. Так само і з Україною, що він обґрунтував пізніше у свій доповіді. Н. Ґайовський з дружиною Телею виїхав в Україну в жовтні 1990 року і повернувся в Канаду щойно вліті цього року. В грудні 1990 року він був призначений генеральним консулом в Україні, а в січні 1992 року, як шарже д'афер, був відповідальний за організування канадської амбасади в Києві. З виходом на пенсію в лютому 1993 року, він став представником Европейського банку для перебудови і розвитку в Україні, де працював до грудня 1994 року.

На основі свого власного досвіду Н. Ґайовський підтверджує деякі загальновідомі вже тепер істини про Совєтський Союз і ролю Комуністичної партії в ньому, він також підтверджує той факт, що багато совєтологів були навіть задоволені поверховим порядком в країні і захоплювалися Ґорбачовим, зовсім не розуміючи, що цей поверховий порядок покривав внутрішній безпорядок і хаос, і що партія втратила контролю. Як приклад можна подати неоправдані злочини, такі як надмірне хемічне занечищення землі, Аральського та Азовського морів, як і озера Байкал, занедбання видобування оливи та багато іншого.

Після серпневого „путчу" Комуністична партія перестала бути єдиною силою, що керувала урядом. Попередньо вся діяльність, особливо економіка, була під контролею партії. Відсунення партії від провідної ролі, сказав Н. Ґайовський, створило порожнечу і замішання в уряді і серед бюрократії. Особливо це відбилося негативно в Україні, де кількісно мала бюрократія, беручи до уваги величину країни і кількість населення, звикнувши виконувати накази Москви, не зуміла запропонувати закони і правила взаємовідношення з бізнесом із-за кордону. Ця бюрократія не могла і далі не може себе переорганізувати, бо це також вимагає рішень, яких там ніхто не відважиться робити. Він довідався, що навіть таке рішення як підземний перехід попід Хрещатиком колись мусів бути затверджений в Москві. Тому в Україні існувала поза партією тільки мінімальна кількість бюрократії. Богдан Кравченко твердить, що в час проголошення незалежности в Україні було тільки 55,000 службовців, тоді коли місто Стокгольм має 50,000 осіб в адміністрації. Інший приклад, що в Міністерстві закордонних справ в тому самому часі працювало тільки 65 людей, включно з прибиральницями.

У відсутності конституції, нема поділу відповідальностей між Президентом, Верховною Радою та Урядом, сказав Н. Ґайовський, відсутні правила політичної гри. Дивлячися на ситуацію в Україні, усвідомлюється, як конечно потрібна конституція, працю над якою також стримують бюрократичні кола, так як і закон про вибори, що його було виготовлено у співпраці з західніми експертами, був змінений однією людиною в останній хвилині.

Викликають розчарування демократичні сили в Україні, які не спромоглися зорганізувати ефективні політичні партії, а розпорошили свої сили в 61-ій, на сьогоднішній день, партіях та організаціях, які замість гуртуватися разом, воюють між собою. Рух втратив свою попередню силу. Відчувається брак проводу для координації демократичних сил. Раніше Л. Лук'яненко, а пізніше Ю. Щербак та інші вислані на дипломатичну службу.

Корупція в урядових колах, найяскравішим прикладом якої треба уважати прем'єр-міністра Ю. Зв'ягільського, який, на основі поважних поголосок в Україні, вивіз за кордон 28 млн. дол., сказав Н. Ґайовський.

А як, на думку доповідача, мається справа з приватним сектором, який мав би врятувати економіку України? Проблему тут справляють навички, зформовані ще за старої системи, в якій завідуючі не мусіли журитися покупцями, мали забезпечені продажі, не було небезпеки банкрутства, ніхто не повертав назад купленого в крамниці. Це спонукувало до лінивства, некомпетентности та браку ініціятиви. Повернення до ринкової економіки примушує їх вивчати щось, до чого вони не привикли і мають дуже мало підготови. Не дивно, сказав доповідач, що є багато нарікань і бажання працювати по-старому. Сумне явище! Приклад того ж слона на мотузочку. Тому багато закордонних фірм, наймаючи працівників, не беруть нікого віком понад 35 років, хіба що у виняткових випадках, бо уважають, що молодших можна буде навчити нових методів праці.

Тому що не було уведено реформ, партійна еліта, маючи всі зв'язки у своїх руках і залишившися на попередніх становищах директорів заводів і голів колгоспів, пустила в дію подвійну торгівлю, в Україні за купони і за кордоном по світових цінах за доляри, які йшли у їхні кишені. Так постали мільйонери, але також і мафія. У висліді в Україні є брак товарів, інфляція, корупція, заможність для деяких і загальне незадоволення.

Критикуючи Україну, сказав Н. Ґайовський, треба, одначе, признати, що західні країни не мали справжнього образу про Україну. Хвиля консультантів, що залила Україну в 1991 році, фактично залишила дуже мало сліду, крім теоретичних ідей, без конкретних вказівок, як поступати від А до Б. Щойно в 1993 році західні країни, з Канадою включно, дійшли до висновку, що ефективними можуть бути тільки такі консультанти, які готові „закотити рукави" і працювати з людьми в Україні, на прикладі показуючи різницю у праці в ринковій економіці.

Фінансові установи в Україні ще не можуть постачити всіх банкових обслуг для сприяння розвитку приватного сектора. Гривня не буде уведена цього року, і хто знає, чи буде уведена в наступному році. Нема на це сприятливого фінансового підложжя, сказав доповідач. Остання опінія Міжнародного валютного фонду ка-

(Закінчення на стор. 3)

Перший...

(Закінчення зі стор. 2)

же, що стабілізація і реформи в українській економіці входять в нову фазу, в якій видно сповільнення інфляція та стабілізацію виміни грошей. Але ці зміни дуже незначні і залежні від того, чи зробить Уряд рішучі кроки в таких ділянках як полагодження задовжень в доставі газу, щоб Росія не використовувала надмірно своїх впливів як кредитор, перестати виплачувати субсидії та оминати зм'якшення кредиту та друкування більше грошей.

Н. Ґайовський не знає, чи міжнародні впливи і переконування будуть успішними, бо ті, що тепер користають з привілеїв, будуть в опозиції, і чим більше привілеїв, тим сильніша опозиція до реформ. Тому що економіки не розпадаються, а розкладаються від стаґнації, треба, мабуть, ще довго чекати, поки мафія побачить, що в її інтересі є підтримати реформи. Допомога міжнародних фінансових установ в цьому часі є конечна і вони готові це зробити, якщо Україна перебудує свою фінансову систему. Н. Ґайовський рекомендує бути терпеливими і вирозумілими у взаємовідносинах з Україною і людьми, що живуть там. Щодо проєктів, то він пропонує організувати конкретні дії, у висліді яких залишиться щось конкретне, як, наприклад, ляборатορія для перевірки чорнобильських дітей, чи серія пекарень по містах, або кооперативи для колгоспників тощо. Н. Ґайовський не є за короткими вишкільними чи освітніми програмами, які не дають наочного висліду, бо люди повертаються і мусять працювати за старою системою, доки не буде докорінних змін.

Почалися...

(Закінчення зі стор. 1)

протестують так завзято, що В. Перрі довелося змінити свою точку зору. Він уже заявив про „дуже можливе зменшення" американської військової присутности на острові.

На переговорах досягнуто домовлення, згідно з яким американське командування негайно видаватиме в руки японського правосуддя тих американських вояків, яких підозріватимуть у здійсненні злочинів на території Японії. Однак питання про зменшення кількости американського контингенту ще залишається відкритим і ця проблема може в якійсь мірі затьмарити призначену на листопад зустріч президента ЗСА Билла Клінтона з прем'єрміністром Японії Томіїті Мураямою.

В останні дні стало відомо, що губернатор Окінави Масахіде Ота відмовляється продовжити договір на винайм американцями територій для військових баз, поки японський уряд не не заручиться обіцянкою Вашінґтону зменшити число американських вояків на Окінаві.

Відбулася...

(Закінчення зі стор. 1)

пріоритетність України свідчить насамперед офіційний рівень відносин: візити у ЗСА президента України Леоніда Кучми і прем'єра України Євгена Марчука; відвідини України президентом ЗСА Биллом Клінтоном, держсекретарем ЗСА Ворреном Крістофом (9 разів) та секретарем оборони ЗСА Вілліямом Перрі (6 разів). Іншим показником українсько-американських відносин, за поглядом амбасадора Міллера, є той факт, що Україна займає четверте місце за обсягом всієї допомоги від ЗСА. І хоч дипломатичні відносини України і ЗСА тривають лише чотири роки, вони за цей час, за висловом В. Міллера, „досягли чудових результатів" у таких справах, як у визнанні Америкою української держави, у безпеці, у фінансовій допомозі тощо.

Метою дводенної наукової конференції було докладно обговорити українсько-американські відносини та накреслити пляни щодо майбутніх двосторонніх зустрічей. Треба надіятися, що результати цієї успішної конференції вплинуть на подальший процес розвитку відносин України і ЗСА.

Ювілейний з'їзд 50-ліття гімназій і табору в Байроті

В днях 16-го і 17-го вересня ц.р. відбувся на Союзівці Ювілейний з'їзд 50-ліття українських гімназій у Байроті і мешканців табору.

Вже в п'ятницю почали з'їжджатися учасники з усіх закутків Америки, Канади, а навіть з Австралії. Зареєстровано біля 140 учасників. Погода також дописувала, бо було соняшно і тепло, лише останньої ночі, зі суботи на неділю, падав довго очікуваний дощ. В п'ятницю після вечері ми групами ходили на прохід та обмінювалися спогадами про шкільні часи.

В суботу, 16-го вересня, зранку почалася реєстрація, яку проводили Звенислава Івахів-Романів, Дарія Кочерган-Федак і Наталія Петруняк-Мартюк. Опісля роздавано колишнім гімназистам пропам'ятну книжку, видану з нагоди 50-ліття гімназій у Байроті, під заголовком „Байротські спомини з юних днів, днів весни". Збірник видано за ініціятивою покійного професора д-ра Василя Лева, яку впровадила в життя д-р Леся Кисілевська-Ткач. Збірник має 183 сторінки, є у твердій оправі, синього кольору зі золотими буквами. До редакційної колеґії збірника належали: мґр Ярослав Ликтей, голова, проф. д-р Іванна Мірчук-Ратич, д-р Олександра Кисілевська-Ткач та Ярополк Войтович, які зібрали багато матеріялів і велику кількість світлин. У книжці, після вступів мґра Я. Ликтея і проф. д-р І. Мірчук-Ратич, є статті колишніх професорів, директора д-ра Костя Кисілевського, проф. Миколи Остап'яка, проф. Угрин-Безгрішного, проф. д-р Мірчук-Ратич. Є стаття про 25-ліття музичної творчости проф. Івана Недільського, про проф. Осипа Бобинського, проф. Анастазію Огроднік-Жилаву, проф. д-ра Василя Лева, проф. Софію Котис, д-ра Луку Луціва та інших. Є статті-спомини студентів: Я. Ликтея, С. Івахів-Білас, І. Бехметюк-Вербицької, О. Леськів-Городецької, О. Кисілевської-Ткач, М. Базилюка, Т. Небожука, О. Пилипчака, Л. Шумської-Сілецької, Л. Храпливої-Щур, О. Павлюк, В. Захарія, Л. Шавали-Турянської.

Учасники з'їзду на Союзівці

Члени Ділового комітету.

Книжка є дуже добре редагована, з гарними, повними споминів статтями і віршами. Є в ній багато цінних світлин з нашої гуманістичної гімназії, з реальної гімназії, з різних курсів, мистецьких вистав, хорів, спортового життя, з різних гімназійних і пластових прогульок, зі Свята Весни 1947 року у Міттенвальді і багато інших пам'яткових світлин з таборового життя.

В суботу після обіду висвітлено фільм з останнього з'їзду в 1993 році. Після милих товариських гутірок і проходів, учасники з'їзду зробили спільну світлину на терасі „Веселки" при заходячому сонці, на тлі синіх Кетскильських гір.

У год. 7-ій почався коктейл, а відтак у великій залі інж. Ростислав Ратич, голова ділового комітету, який дуже багато праці присвятив організації з'їзду, відкрив з'їзд. Подякував усім членам ділового комітету та учасникам за присутність. Згадав покійних професорів і товаришів і однохвилинною мовчанкою вшановано їх пам'ять. Опісля о. парох В. Заяць провів молитву і поблагословив трапезу. Відтак інж. Ратич представив почесних гостей головного стола: інж. В. Дигдала з дружиною Ромою, свою дружину Галю, о. В. Заяця, пароха церкви св. Тройці в Кергонксоні з дружиною, проф. А. Оґроднік-Жилу, проф. д-р І. Мірчук-Ратич, М. Палідвор, мґра Я. Ликтея з дружиною Євгенією. Опісля передав слово інж. В. Дигдалові до дальшого провадження вечора.

Першою була мистецька частина, в якій виступила оперова співачка, мецџо-сопрано Христина Р. Липецька, яка дуже гарно і з чуттям відспівала низку українських пісень та оперових арій при фортепіяновому супроводі маестра Володимира Винницького. Відтак маестро Винницький виконав Прелюдію Л. Ревуцького і Революційний етюд Ф. Шопена.

Після музичної частини, дружина інж. В. Дигдала, мґр Рома, відчитала гумореску „Історія світу в уяві американського учня". Це було знамените й дуже дотепне і ми сміялися до сліз. Мистецьку програму вдало оформила Оля Леськів-Городецька. Присутня проф. д-р І. Мірчук-Ратич особисто склала привіт від колишніх учителів гімназії. Відчитано привіти від Орисі Бзової-Ткачук з Чикаґо, О. Пилипчака з віршем „Нашій еліті з Байроту", вірш С. Мартюка „Про людину" з Канади і привіт від П. Мельника. Рівнож передано усні привіти від Софії Недільської, дружини покійного композитора, від о. Богдана Карася, інж. Романа Лазора, Соні Бабій-Данилюк, мґр Люби Шумської-Сілецької, д-р Ірини Шумської-Мороз, Іванки Кочерган-Луцишин, Дмитра Лозинського, д-ра Романа Кисілевського, проф. Юрія Кисілевського, мґр Лесі Храпливої-Щур, Олі Сильвеструк-Захарій з мужем Володимиром, Наталка Петруняк-Мартюк відчитала свій вірш „Альма Матер", а Наталка Палідвор-Соневицька виголосила поезію-спомин про юні дні в гімназії в Байроті. На закінчення мґр Я. Ликтей згадав про 800-ліття Байроту, міста Ваґнера і частинно Ліста, пригадав „Фестшпільґавз", де ми виступали спільно з таборовим хором під батутою д-ра Богдана Кушніра, говорив про замки Байроту, музей, церкви, парки, городи і нашу молодість. Мґр подякував редакційній колеґії за видання так чудового й цінного збірника. Цю книжку повинні закупити всі „байройтчани" і вся наша діяспора в Америці й Канаді, де тільки живе українська свідома родина.

Збіркою фондів на видання збірника, доповненням матеріялів та виготовленням елеґантних візитівок для учасників з'їзду з посвятою зайнялася член Ділового комітету Звенислава Івахів-Романів. За книжкою, що є на продаж в ціні 40 дол., слід звертатися до книгарні „Свободи" або до З. Романів на число тел.: (213) 677-3692 або до інж. Р. Ратич на число тел.: (908) 287-0635.

На закінчення вечора о. В. Заяць провів молитву. І так милою забавою, разом з учасниками з'їзду „Берхтесґаденців", танцями при звуках музики закінчено вечір.

В неділю після Служби Божої о. Заяць відслужив Панахиду за померлих професорів й учнів, згадавши особливо недавно померлого колишнього команданта табору д-ра Миколу Ценка. Після смачного полуденка ми робили ще групові світлини перед головним будинком, ще говорили, прощалися й обіцяли собі, що за два роки знову зустрінемося на чудовій, замріяній, в осінній одежі, Союзівці.

Люба Шавала-Турянська

Відбудеться виставка творчости С. Гординського в УІА

В Українському Інституті Америки відбудеться від 11-го до 19-го листопада виставка Святослава Гординського, відомого маляра, графіка, знавця візантійського мистецтва, поета і літературного критика під кличем „50 років творчости". На виставці будуть експоновані олійні та акварельні праці створені між 1935 і 1985 роками.

Виставкою в УІА займається Дарія Гойдиш. Відкриття виставки буде в суботу, 11-го листопада ц. р., від 5-ої до 9-ої вечора. Виставка буде відкрита 12-го листопада від 1-ої до 6-ої год. по полудні 14–16-го листопада тільки за телефонічним домовленням (212–628–3062), 17-го листопада від 5-ої до 7-ої год. вечора і 18–19-го листопада від 1-ої до 5-ої год. по полудні.

Святослав Гординський народився в Коломиї у 1906 році. Виховувався він у Львові, де розпочав мистецьке навчання у видатного мистця Олекси Новаківського. Продовжував науку в Берліні, а в 1928 році поїхав до Парижа. В роках 1929–31 студіював в Academie Julien та Academie de l'Art Modern у славного кубіста Фернанда Лєже.

В 1934 році С. Гординський їде до Парижа вдруге і там познайомився з майбутньою дружиною Мирославою Чапельською. Через рік молоде подружжя поїхало до Італії, де мистець плідно малював, головно акварелі. Хоча небогато із цих творів врятувалося від лихоліття Другої світової війни на виставці буде виставлено два чудові зразки цього циклу: Арно, Піза та Рим.

Мистець подорожував до Туреччини, Палестини і Греції, де мав нагоду з першого джерела вивчати початки і розвиток візантійського мистецтва. Відтоді візантійське мистецтво та іконографія стали постійною темою його мистецьких праць. Упродовж усієї своєї мистецької творчости С. Гординський віддавав першину предметному малярству, пов'язуючи кубізм часів свого побуту в Парижі з мистецькими традиціями рідної України. Ця унікальна синтеза різноманітних стилів явно відображена в експонатах на виставці.

У 1930-их роках С. Гординський переважно мешкав у Львові, займався малярством і ґрафікою, та проєктував обкладинки до книжок. Він брав активну участь у культурному житті міста як мистець та письменник, був одним із засновників Асоціяції Незалежних Українських Мистців (АНУМ), редаґував журнал „Мистецтво", влаштовував мистецькі виставки, а серед них вперше у Львові — виставки західних малярів, наприклад, Пікассо і Северіні. На виставці в УІА будуть дві роботи з цього часу: „Вид Дністра у Сновидові", (звідки походить родина Мирослави Гординської) і „Пейзаж біля Львова". Не обмежуючи своєї творчости тільки до малярства Гординський також видав в цих роках дві збірки поезій.

Під час і відразу після II-ої світової війни, родину мистця розкидало і він був постійно в мандрах. Але трудні умовини життя не зупиняли мистецької праці. Порт в Кеніґсберґу (1943), Жеґестів (1944), Альпи в Австрії (1945), та „Юберлінґен" (1946) — це кілька зразків його творчости воєнних і післявоєнних років.

В 1947 році С. Гординський еміґрував до Америки і одразу розпочав працю у мистця італійського походження Дж. Раджі, який розмальовував церкви в стилі Рафаеля. Однак у 1949 році С. Гординський придбав власну майстерню, радо повернувся до свого коріння і почав за контрактами розмальовувати українські церкви. Він малював у неовізантійському стилі, вплітаючи в цю працю власну інтерпретацію та власне бачення, спираючись на практику, набуту під час студій і подорожей по Европі.

1950 і 1960-ті роки були періодом багатого творчого експерименту та пошуків, як показують роботи цього часу на виставці. „Натюрморт з раком" (1952) і автопортрет „Безконечність і я" (1960) виразно представляють принципи кубізму, а „Морський краєвид з Мейн" (1952) та „Корабель" (також з 1952 року) чітко включають імпресіоністичні мотиви. Мистець продовжував малювати ностальгійні пейзажі, сповнені своєрідної атмосфери, якими він відзначився в Італії в 1935 р. про що свідчать: „Дорога через Дельфі" (1958) „Канал у Венеції" (1966) і „Церква у Венеції" (1966).

С. Гординський удосконалив неовізантійський стиль і розмалював понад 50 українських церков у ЗСА, Канаді, Европі та Австралії. Його найголовнішим досягненням в цій ділянці є мозаїки в катедрі св. Софії в Римі, закінчені в 1980 р.

На цій виставці вперше представлено оригінальні проєкти мозаїк, стінопису та іконостасу для св. Софії. Маємо унікальну нагоду побачити зблизька і в дійсному вимірі ці монументальні твори церковного малярства. Виставка включає шість картонів вітражів (приблизно 1950 р.) натуральної величини голову св. Володимира (приблизно 1980 р.) картон до Хрещення України (приблизно 1985 р.) і „Воскресення" (1986 р.), картон мозаїки для св. Софії в Римі розміром 3х3 метри.

Крім малярства С. Гординський був завзято відданий справі збереження українського мистецтва і літератури на Заході. Він допоміг у створенні Спілки Українських Мистців тут у ЗСА і невтомно працював, щоб познайомити світ із працями таких українських мистців, як Грищенко, Андрієнко, Архіпенко і Молодожанин, з якими він був особисто знайомий. Численні статті і монографії Гординського розглядають проблеми українського мистецтва як в Україні, так і в діяспорі.

Вперше С. Гординський відвідав свою рідну Галичину в 1991 році. Його гучно вітали у Львові і в Києві, і він був свідком того, що довголітні репресії українського мистецтва і культури закінчилися. С. Гординський помер 8-го травня 1993 року напередодні своєї другої подорожі в Україну.

НАЙНОВІШІ МІЖНАРОДНІ ДОСЛІДИ вказують, що прогалина у прибутках між багатими та бідними в ЗСА у 1980 роках була багато ширша, як у будь-якій іншій великій індустріяльній країні. Після чотирьох років дослідів і аналізи Організація для економічної співпраці і розвитку з осідком у Парижі, ціллю котрої є координувати економічну політику 25 найбагатших країн світу, прийшла до висновку, що різниця між багатими і вбогими у ЗСА є більшою ніж у 15-ох інших індустріяльних країнах. Крім цього згадані досліди висувають думку, що ця різниця в ЗСА триває дальше.

У КИТАЙСЬКІЙ ПРОВІНЦІЇ Юньнань стався землетрус, сила якого доходила до 6.5 ступеня за скалею Ріхтера. У висліді загинуло 22 осіб, є десятки поранених. Згідно з повідомленням Сейсмологічного бюра Китаю, епіцентр підземних вибухів знаходився 150 кілометрів від Куньміню, головного міста провінції. Землетрус зруйнував сотні адміністративних і тисячі житлових будинків, у багатьох районах перестав діяти телефонічний зв'язок, припинилася достава електроенерґії.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ Німеччини своїм спеціяльним рішенням уможливив участь німецької армії у міжнародному миронοсному військовому контингенті у Боснії. Предбачається, що на Балкани прибудуть до 4,000 німецьких вояків. Це буде найбільш масова акція, здійснена збройними силами країни за всю її повоєнну історію. Передусім у Боснію поїдуть військово-транспортові, санітарні та інженерні формації. Німецький військовий контингент перебуватиме на Балканах щонайменше рік. Фонди на його утримання виділятиметься за рахунок бюджету федерального міністерства оборони, в цілому сума становитиме 700 млн. марок.

У глибокому смутку повідомляємо, що 28-го жовтня 1995 р. по довгій і важкій недузі упокоївся в Бозі на 73-му році життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ І БРАТ

бл. п.

ВАСИЛЬ ШКЛЯРСЬКИЙ

ПАНАХИДА в понеділок 30-го жовтня 1995 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Коґут, 14 вул. Байон, Н. Дж.
ПОХОРОННІ відправи 31-го жовтня о год. 10-ій ранку з української католицької церкви 32 Схід 25 вул, Байон, Н. Дж., а відтак похорон на цвинтарі Н. Арлінґтон, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — ЕВФЕНІЯ
дочка — АННА з родиною
сини — ІВАН з родиною
ЮЛІК з родиною
ҐЕНЕК з родиною
ВОЛОДИМИР
сестра — в Україні

Вічна Йому пам'ять!

Допомога Україні завжди на часі

Заголовок, який відповідає починовігрупи жінок-ентузіясток з південного Ню Джерзі, які 10-го серпня, заладували у великий розміром — 40 стіп довжини контейнер 55,000 фунтів медичного обладнання до лікарні ч. 4 в Києві. Контейнер морським шляхом судном „Інспірейшен“ через одеську пристань має прибути в Київ 25-го жовтня.

Про цю групу жінок-ентузіясток і їхній доброчинний почин писала обширно місцева преса, зокрема „Пресс“ в Атлантік Ситі з четверга, 17-го серпня. Кореспондентка згаданої газети Джойс Ванамен починає статтю розповіддю про те, як, коли і чому виникла думка про те, щоб допомогти Україні. Виявляється, що у жовтні 1993 року учителька Джун Дупнок була в Києві, як учасниця освітньої вимінної програми „Руки через океан“ та мала можливість відвідати деякі школи і лікарні в Києві. Повернувшись до ЗСА, вона ніяк не могла з пам'яті усунути всього побаченого, а зокрема застарілі обладнання та брак підставових дезинфекційних речовин, і вирішила якось цьому зарадити. Своїми переживаннями вона поділилася з іншими учительками — Марійкою Причкою, Гелен Гадсон, Джон Вудрафф і їхньою перекладачкою Катериною Стахейко, яка запропонувала почати збирання медичного обладнання і грошей та в цей спосіб подати частинно допомоги. Почали з того, що в п'ятку створили комітет, розписали листи та особисто звернулися з проханням про допомогу до лікарів, шпиталів, шкіл, церков, установ, місцевої преси і приятелів.

Відгуком всіх, почавши від поодиноких осіб до багатолюдних установ, вони були захоплені. Почали надходити дарунки, від грошей і пачок з ватою почавши до складних шпитальних машин включно. Одного їм не вдалося здобути, а це інкубатора. Все це вони примішували в Чарлза і Арліни Баррс в Шенксвіллі, Па. Уряд ЗСА безплатно переслає все зібране добре, в Києві приятелі К. Стахейко допильнують, щоб переслане потрапило куди потрібно.

Комітет пригадує, що коли б хтось хотів і свою пайку докласти то пожертви можна переслати чеком на Humanitarian Aid то Kiev, Ukraine, на адресу: Mary Prychka, 378 Old River Road, Mays Landing, N.J. 08330.

Жінки-ентузіястки (зліва): Г. Гадсон, М. Причка, К. Стехейко, Дж. Дупнок і Дж. Вудрафф

Міжнародний конгрес ботаністів в Австралії

В днях від 25-го по 29-го вересня ц.р. в Перті, Західня Австралія, в Гаят центрі проходив 4-ий Світовий конгрес Міжнародної асоціяції ботанічних садів, присвячений темі „Збереження біологічного різноманіття флори всього світу“, в якому взяло участь 300 осіб з 37-ми країн світу. Україну представляв д-р Зиновій Живицький, директор ботанічного саду при Львівському Університеті ім. І. Франка, заступник президента Асоціяції ботанічних садів та дендропарків України. З країн колишнього СССР були представники з Естонії та Іркутська.

З д-ром Живицьким я зустрілася в Сідней в четвер 12-го жовтня. Цей дуже симпатичний ботанік сказав, що він уважав, що Україна мусить бути заступлена на такому важливому конгресі, на якому виступали найвизначніші ботаніки-спеціялісти світу, а який відкрив прем'єр-міністер Західньої Австралії Корт. Д-р Живицький, хоч сам не виступав на конгресі, бо сім днів до його відбуття не знав чи знайдуться фонди на його поїздку. Подорож до Австралії заплатив йому його рідний брат Левко, також ботаніст, який під сучасну пору проживає в Москві і є членом Товариства „Славутич“ і виділяє фонди на друкування там української газети „Український Вісник“, нав'язав зв'язки з 60-ма ботаніками з різних країн світу, які виявили неабияке зацікавлення Україною. Д-р Живицький запросив учасників конгресу відвідати Україну. В 1996 році, у вересні, відбудуться в Умані в дендропарку „Софіївка“, який уважається одним з найкращих парків у світі, відзначення 200-річчя „Софіївки“.

Рівень конференції в Перті був дуже високий, було там багато нового й цікавого, твердив наш гість. Він отримав там багато літератури на тему збереження біологічної різноманітности фльори. А Дирекція ботанічного саду Кінгспарк подарувала йому насіння 20 різних типічно австралійських рослин, яке буде засіяне у Львові і в інших містах України.

Учасники австралійської конференції мали змогу побачити кілька садів та австралійську природу — фльору й фавну, їздили аж до міста Албирі на південь від Перту. Д-р Живицький захоплений унікальною фльорою Австралії. Він мав нагоду зустрітися з українською громадою Перту, відвідав там Клюб „Київ“ та українську католицьку церкву. Під час одноденної зупинки в Мельбурні він відбув зустріч з головою Союзу Українських Організацій Австралії Степаном Романівим та його заступником Мар'яном Ткачуком. Перед своєю поїздкою до Австралії він не мав уяви про те, якою саме є українська громада. Від побаченого він здивований і кланяється за те, що не затратили рідної мови, звичаїв і надбали стільки будинків та церков.

Д-р Живицький сказав, що Асоціяція Ботанічних Садів і Дендропарків України об'єднує в собі 28 ботанічних садів і сім дендропрків.

В червні в Україні відбулася сесія асоціяції, яка обговорила тему збереження біологічної різноманітности рослин в Україні. Вчений твердить, що в Україні зникає генофон рослин. Створено спеціяльний комітет, який розробить обширну програму в напрямку збереження того генофонду. Ботанічні сади в Україні борються за своє існування, вони у важких фінансових труднощах. Уряд України обіцяв в 1996 році виділити окреме фінансування ботанічних садів і їх утримання. Крім того від 1994 року асоціяція домоглася у Верховній Раді, помимо енергетичної кризи, щоб опалення ботанічних садів, їх оранжерей, в яких знаходиться фльора субтропічних регіонів світу, не виключалося. Це дуже важливо, щоб не гинули цінні рослини.

Нова адміністрація Івано-франківської области прийняла рішення про створення ботанічного саду в Івано-Франківському і вже звернулася до асоціяції допомогти в його створенню.

Д-р З. Живицький тому і запропонував створити у Львові реґіональний центр ботанічних садів і дендропарків, в який входило б вісім областей й який об'єднував би ботанічні сади і дендропарки. В склад центру він запросив вчених із різних установ: університетів, дослідних інституцій, Академії Наук.

А під час світового симпозіюму ботаністів, який відбувався при кінці червня ц.р. в Італії, в місті Падуа з приводу 450-ліття найстаршого в світі ботанічного саду, який знаходиться в тому місті, д-р Живицький, виступаючи на симпозіюмі з доповіддю, між іншим, запропонував створення міжнародного центру ботанічних садів з осідком у Львові. В склад його входили б спеціялісти ботаніки Польщі, Чехії, Словаччини, Румунії, Мадярщини і України. Така пропозиція була прийнята і вже почалися переговори в цій справі.

Незвичайний і цікавий гість зі Львова повернув в Україну 15-го жовтня ц.р.

Марічка Галабурда-Чигрин

Українська громада в Бостоні зложила 5,500 дол. на будову церкви в Золочеві

Українська греко-католицька парафія св. Архистратига Михаїла в Золочеві була заснована 1990 року. Місто так за 50 років розрослося, що спонукало вірних будувати новий Господний Храм.

Новостворений будівельний комітет звернувся до о. Ярослава Налисника, котрий в той час перебував в Америці, на парофії Св. Йосафата в місті Пармі, Огайо, де парохом був митрат о. Михайло Ревтюк, в дієцезії Владики Роберта Москаля.

Завданням о. Я. Налисника було дістати проєкт церкви для Золочева. Він попросив Владику Роберта Москаля дістати плян і проєкт пармської катедри, і вже в 1991 році наріжний камінь під будову церкви у Золочеві посвятив Глава Української Греко-Католицької Церкви Кардинал Мирослав Іван Любачівський. Він просив всіх мирян активно сприяти будові церкви. Він також доручив збір коштів митратові о. Михайлові Ревтюкові, а опікуном побудови до її закінчення призначив о. Я. Налисника.

Коли о. Я. Налисник закінчив теологічні студії, Владика Василь Лостен призначив його парохом у Велиментик, стейт Коннектикат. Там він для будови церкви у Золочеві зібрав 25,000 дол. Крім того дістав від дієцезії владики Роберта ще 5,000 дол.

Владика Василь Лостен, перевів о. Я. Налисника на більшу парафію, до Бостону, де він продовжував збірку на докінчення церкви в Золочеві.

Року Стемфордська Дієцезія організувала поїздку на святкування 400-ліття Берестейської Унії, яке відбувалося в Люрді. Спочатку група відвідала Україну: Грушів, Зарваницю, Почаїв, Печерську Лавру, а відтак чотири дні перебувала на ювілейному святі в Люрді, на котрім було кілька тисяч українців. Архиєрейську Святу Літургію відслужив Владика Гринчишин в асисті чотирьох Єпископів. Нашою групою проводив митрат о. Іван Терлецький.

Я мав велике щастя бути учасником цієї прогульки і мав, отже, нагоду передати комітетові будови церкви в Золочеві зібрану суму — 5,500 дол. Церква ще добудовується і напевно вона буде одією з найгарніших церков в Україні.

Парафіяни всю працю виконують безплатно, тільки платять за матеріял, ентузіяму в цих людей стільки, що нам годі було уявити щось подібне. Однак зібрані гроші вже витрачено на будівельні матеріяли, а роботи ще є досить.

Є багато людей в Америці, Канаді і інших краях із Золочівщини, ми звертаємося до них, до їх доброї волі і щирого серця: відгукніться на наше прохання, доможіть воздвигнути Божий Храм у Золочеві! Ваші імена будуть закарбовані на стінах нової церкви.

Пожертви просимо слати на адресу: Ukrainian Fraternal Federal Credit Union Account №769, Post Office Box 185, West Roxbury Post Office, Boston, MA 02132.

Дня 15-го серпня 1995

Д-р Іван Дідюк

Свято великої ходорівської родини

15-го вересня ц.р. відбувся Світовий з'їзд ходорівців.

Часопис „Новий Час“ сповістив, що свято великої родини почалося багатолюдним ярмарком, на якому ряд підприємств виставили для продажу свою власну продукцію. Також було відкрито виставку творів мистців з Ходорівщини Зеновія Кицало, Ольги Возниці, Романа та Ярослава Гимонів, Богдана Готя, і тих, що тепер мешкають і творять у Ходорові: Ореста Кудлика, Ярослава Охоцького, Романа Яворського, Михайла Олійника, Василя Василика, Станислава Матися, батька Юрія і синів Володимира та Тараса Черничків. Учителі А. і В. Голованичі виставили різьбярські роботи своїх учнів. Молодь вчиться виготовляти естетично привабливі предмети ужитку.

На другий день після Служби Божої відбулося загальне урочисте засідання на якому виступав голова виконкому Ходорівської міської Ради народних депутатів Олег Куцовський. Прапор вніс голова товариства „Просвіта“ Михайло Вербовський. До слова запросили Михайла Гориня, Ольгу Камінську, Ігора Калинця і Зиновію Служинську. Іван Волинець дуже зворушливо привітав гостей і ходорівців від діяспори.

Відтак почалася культурна програма. Протягом всього урочистого ранку грала оркестра Львівського ліцею імені Героїв Крут. Виступав його директор Роман Саляк. Виступав чоловічий хор „Дударик“ зі Львова з багатою програмою. Один зі співаків „Дударика“ співає вже в хорі 27 років від малого хлопця. Танцював дитячий ансамбль „Веселі черевички“.

Урочисту частину провадив Любомир Калинець, який розповів про історію Ходорова і про ходорівських людей.

Увечорі гості зібралися на розмову, в якій лилися теплі сердечні слова. Гостем з Миколаєва над Бугом був хор „Світанок“ і гурт „Козаченьки“. Українсько- Чорноморського фльоту з міста Очакова. Виступав Сергії Мартіяк, капітан 2-ої ранґи, який перший прийняв присягу на вірність Україні. Приїхав також Ярослав Закаляк, ще один ходорівець з діяспори.

На третій день, після Служби Божої, відбулось відкриття пам'ятника Богданові Хмельницькому.

І. Волинець

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОЛЬГА Е. ДУЖАНСЬКА член УНС Відд. 22-го Т-ва „Добра Воля“ в Чикаґо, Ілл. померла 10-го вересня 1995 р. на 83-му році життя. Нар. 1911 року в Чикаґо, Ілл. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку сина Волтера з дружиною Лісою, внуків, правнуків, племінників і племінниць. Похорон відбувся 16-го вересня 1995 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Гелен Б. Олек, секр.

РОБЕРТ А. АХТЕМІЧУК член УНС Відд. 444-го в Саскатуні, СК помер 15-го травня 1995 року на 45-му році життя. Нар. 6-го травня 1950 року в Йорктавні, СК. Членом УНС став 1971 року. Залишив у смутку дружину Розу і сина Чеда. Похорон відбувся на Riverside Cemetery in Kamsack, Saskatschewan.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Качковський, секр.

ЯРОСЛАВА ГУСАК член УНС Відд. 37-го Т-ва „Любов“ в Елизабет, Н.Дж. померла 2-го вересня, 1995 року на 91-му році життя. Нар. 1905 році в Золочеві, Україна. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку сина Ігоря Боянського, доньку Лідію Бойко, племінника — отця Любомира Мудрого, племінницю — Дарію Мудру; внуків Дарію і Марка Бойко. Похорон відбувся 7-го вересня 1995 року на цвинтарі св. Ґертруди в Колонії, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Ольга Осередчук, секр.

КАТЕРИНА БОДНИК член УНС Відд. 44-го Т-ва „Українська Січ“ в Нортгемптоні, Па. померла 23-го липня 1995 року на 97-му році життя. Нар. 12-го квітня 1899 року в Україні. Членом УНС стала 1948 року. Залишила у смутку дочок Катерину Клеменс і Анну Фанок; сина Расселa. Похорон відбувся на укр. прав. цвинтарі в Нортгемптоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Мартин Шишка, секр.

СТЕПАН ВАСЬКІВ,член УНС Відд. 217-го Т-ва св. Йосафата в Рочестері, Н.Й. помер 25-го вересня 1994 року на 85-му році життя. Нар. 1909 року в Селі Пуків, Рогатин, Україна і став членом УНС 1951 року. Залишив у смутку дружину Анну, дочку Ірину Ґрасман, сина Володимира Чолач з жінкою Лісою внуків Уляну та Мрона Ґрасманів, Михайла та Івана Чолачів і родину в Україні. Похорон відбувся 28-го вересня 1994 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Анна Васьків, секр.

JOHN KORNOWA long time member of the UNA Branch No. 165 Taras Shevchenko Society in Toledo, Ohio, died on September 2, 1995, at the age of 66. He was born in 1929 in Toledo, Ohio, and became a member of the UNA in 1935. He is survived by wife Dorothy Anne; son John (Dianne); brothers Andrew (Roth) and Paul; sisters Mary Pelechaty, Natalie Kornowa, Anne Shindel; sister-in-law, Bernadine Kornowa; granddaughter, Katherine Kornowa; step-grandchildren. Robert, David and Jennifer Noe; many nieces and nephews; he was preceded by a brother Dave and parents Michael and Magdalena. The Family, friends and the UNA community attended the funeral of the deceased on September 5, 1995. Internment was at Calvary Cemetery in Toledo, Ohio.

Вічна Йому Пам'ять!

Mary K. Pelechaty, Secr.

МАРІЯ НАҐІВСЬКА член УНС Відд. 399-го Т-ва „Леви“ в Чикаґо, Ілл. померла 15-го серпня 1995 року на 90-му році життя. Нар. 1905 року в Україні. Членом УНС стала 1954 року. Залишила у смутку дочку Маргарету з мужем Володимиром Голойдою, внуків д-ра Івана та д-ра Василя з дружиною Пет та правнуків Браєна, Кристофера та Кетлін. Похорон відбувся 18-го вересня 1995 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Роман Б. Припхан, секр.

АННА РОҐОЗИНСЬКА член УНС Відд. 427-го Т-ва ім. Івана Франка в Ст. Кетринс, Онт. померла 2-го вересня 1995 року на 83-му році життя. Нар. 5-го квітня 1912 року в Серафинцях, Городенка, Україна. Членом УНСстала 1956 року. Залишила у смутку дочку Стеллу Коллінс і сина Вілліяма. Похорон відбувся 5-го вересня 1995 року на Victoria Lown Cemetery in St. Catharines, Ont., Canada.

Вічна Їй Пам'яь

Секретар

Проф. ТИМІШ БІЛОСТОЦЬКИЙ член і предсідник 200-го Відд. УНС Т-ва „Вільна Україна“ в Озон Парку, Квінс, Н.Й. помер 6-го липня 1995 р. на 91-му році життя. Нар. в березні 1905 року у Львові, Україна. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку дружину Ольгу, сина Стефана з дружиною Христиною, сестру Марію Дурбак з мужем Тарасом та родиною, сваху Катерину Насадюк, та ближчу і дальшу родину в ЗСА і Україні. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Пригода, секр.